

«Díptic: La porta absent i La cambra perduda». Companyia Peeping Tom. Concepció i direcció: Gabriela Carrizo, Franck Chartier. Interpretació: Konan Dayot, Fons Dhossche, Lauren Langlois, Panos Malactos, Alejandro Moya, Fanny Sage, Eliana Stragapede, Wan-Lun Yu. Assistència artística: Thomas Michaux. Composició sonora i arranjaments: Raphaëlle Latini, Ismaël Colombani, Annalena Fröhlich, Louis-Clément da Costa, Eurudike De Beul. Disseny de la il·luminació: Tom Visser. Disseny del vestuari: Seoljin Kim, Yichun Liu, Louis-Clément da Costa. Disseny de l'escenografia: Gabriela Carrizo, Justine Bougerol. Coordinació tècnica: Pjotr Eijkenboom (creació), Hugues Girard (gira). Cos tècnic: Emily Brassier, Bram Geldhof (llums), Tim Thielemans (so). Regidoria: Giuliana Rienzi (regidoria d'escena), Clement Michaux (ajudantia d'escena). Mánager en gira: Thomas Michaux. Cap de producció: An Van Der Donckt. Responsable de comunicació: Sébastien Parizel. Mánager de la companyia: Veerle Mans. Producció: Peeping Tom. Distribució: Frans Brood Productions. Fotografia: Louis-Clément da Costa, Jesse Willems. Una coproducció de Grec 2020 Festival de Barcelona, Òpera Nacional de París, Òpera de Lille, Tanz Köln, Göteborg Dance and Theatre Festival, Théâtre National Wallonie-Bruxelles - deSingel-Antwerp, Festival Aperto - Fondazione I Teatri (Reggio Emilia), Torinodanza Festival - Teatro Stabile di Torino - Teatro Nazionale (Torí), i Dampfzentrale Bern. Amb el suport de les autoritats flamenques. L'espectacle ha estat creat amb el suport del Tax Shelter del Govern federal belga. Basat en Adrift i creat amb els ballarins i ballarines del Nederlands Dans Theater: Chloe Albaret, Lydia Bustinduy, César Faria Fernandes, Fernando Hernando Magadan / Spencer Dickhaus, Anna Hermann, Anne Jung, Marne van Opstal, Roger van der Poel, Meng-Ke Wu, Ema Yuasa / Rena Narumi. Amfiteatre Teatre Grec, Barcelona. Del 19 al 20 de juliol.

Roda el món... i torna a la dansa

Els Peeping Tom han tornat als orígens. Diuen que han deixat el teatre a banda per tornar a la dansa. Però el fet és que la seva dansa continua sent molt teatral. Diuen que el «Díptic» que han recuperat de dues peces seves, «La porta absent» i «La cambra perduda» —amb un càsting amb prop de 2.500 ballarins que van preparar aquest espectacle al Teatre Nacional de Bèlgica en ple coronavirus per estrenar-lo a Barcelona— no té narrativitat, però el fet és que si acordem que el moviment i la imatge també proporcionen una lectura visual, el seu «Díptic» acaba estructurant un plantejament, un nus i potser fins i tot un desenllaç. I tot plegat perquè els Peeping Tom han fet un nou muntatge de dues peces antigues amb caràcter gairebé cinematogràfic perquè no amaguen que és com si estiguessin en un plató i per això se'ls nota que estarien encantats que la claqueta indiqués allò de: “escena 1, presa 4... clac!”.

Gabriela Carrizo i Franck Chartier, els creadors de Peeping Tom, van estrenar el 2013 i el 2015 les dues peces ara recuperades, revisades i reestructurades, amb la companyia del Nedelands Dans Theatre. Segurament que l'assot del coronavirus i la plaga del confinament que s'ha estès en aquests "feliços 20 del XXI" pel planeta els ha anat com anell al dit perquè els personatges del «Díptic» es mouen —¿es mouen...?, no!, es retorcen com si estiguessin motoritzats per una turbina!— en un espai claustrofòbic del qual no es poden escapar. Atrapats primer en una cambra plena de portes que ni tan sols s'obren i després, en la cabina d'un vaixell, intentant sempre trobar la sortida del laberint que té aires de misteri, d'atmosfera tenebrosa, de túnel del terror, a vegades. Hi ha també la simbologia —tan narrativa!— de moure's entre allò que és real i allò que és fantàstic i, esclar, manipulats per déus superiors — també hi ha déus malignes!— que els empenyen cap a un destí incert —la incertesa del futur.

Tornem a la claqueta: "escena 2, presa 4... clac!". El guió de cinema mut recorre al gènere de la intriga, l'humor negre i el gènere del més enllà... d'enllà on ningú no sap què hi ha, què amaga i on porta. En més d'un moment, entre la primera i la segona funció del Teatre Grec hauran tingut la sensació —davant la incertesa de si podrien continuar o no amb les dues representacions compromeses— que es trobaven en una cambra amb moltes portes que es resistien a obrir-se o a la cabina d'un vaixell amb aires de Titànic. Que tres hores abans de la segona funció, se'ls comunicui que les mesures de seguretat anticoronavirus els permet continuar fent el que feien té, casualment, nom i cognoms: «La porta absent» i «La cambra perduda».

Els personatges dels Peeping Tom són també personatges de pel·lícula: famílies de la burgesia d'una època intemporal però sempre decadent i personatges al seu servei amb la venjança reprimida al cos. També no es pot evitar d'esmentar, com gairebé tothom que ho veu ho esmenta, que hi ha una picada d'ullet —potser subtil— a la popular cabina dels germans Marx.

Potser la insistència frenètica del moviment dels Peeping Tom, que han rodat el món i han tornat a la dansa, corre el perill que en algun moment el «Díptic» es faci una mica feixuc per repetitiu —un risc que corren les peces coreogràfiques basades exclusivament en l'exercici físic—, però aquest petit llast se supera amb la capacitat escènica de la companyia i l'acompanyament dels efectes escenogràfics, i el de la il·luminació i el so, dos elements tan imprescindibles en aquest «Díptic» com aquell piano dels inicis del cinema mut que marcava amb les seves notes el sentiment anímic de cada situació.

Andreu Sotorra, Clip de Teatre, 21 juliol 2020